

İnsan Ve İnsan

— kafkaslar · 05 Kasım 2020

İnsan Ve İnsan

Limansız denizin kıyısında
Sahile vuran dalgaların hışırtısında
Kumsalda aç bekleyen martılar misali
Suya hasret kalmış topraklar
Ve insanlık.

Çok görürüz göğsünü gere gere
Ortalıkta insanım diye dolaşanları,
Kirlenmiş yürekleriyle kötülük saçanları,
Nefsine yenik maddeye tapanları,
Üç beş kuruşa tamah edenleri.

Madde ve insan,
Nefis ve insan,
Ruh ve insan,
Güzellik ve insan,
İyilik ve insan,
Kötülük ve insan,
İnsan ve insan.
Gül ve insan

Gül her zaman dalında güzeldir.

Bozmuşuz,
Kirlenmiş onca güzellikleri
Ne kadar gül bahçesi varsa,
Aman vermeden yok etmişiz
Yeşile, maviye, toprağa düşmanca davranmışız
Güzellikleri acımadan yok etmişiz.

Esiri olmuşuz maddenin
Üç beş kuruşa tamah ederek.

Eğilmişiz,
Bükülmüşüz,
El pençe divan durmuşuz ,
Elini eteğini öpmüşüz paranın
Taparcasına.

Aslımızdan çıkmışız,
Kökümüzden kopmuşuz,
Özümüzü yitirmiş,
Benliğimizi kaybetmişiz.

Limansız denizlerin kıyısında
Suya hasret toprağa aldırış etmeden,
Sahilde aç bekleyen martıları görmezden gelerek,
Suyla sürüklenen onlarca canlıyı umursamadan,
Ve masum insanların canına aldırış etmeden
Bir yoldur tutturmuşuz

Kötülüğün içinde duyarsızca yürüyoruz.

Ne suçu vardı onlarca masum insanın,
Kucağında çocuklarıyla, bebekleriyle annelerin,
O saf ve temiz yürekli çocukların,

Hiç düşündünüz mü
O saf ve temiz yürekli çocukların ahını
Ve o ahın bir gün sizleri tutacağını.

Gelirken hiç birimiz takım elbiseli,
Deri cüzdanlı,
Eli Bond çantalı değildik,
Son model Avrupa arabamızda,
Binlerce, milyonlarca liramızda yoktu
Belki varlığın içine gözlerimizi açmıştık
Belki yokluğun,
Ama hepimiz çocuktuk,
Çocukluğun saflığı ve temizliği içindeydik.

Ne zaman insanlığımızdan koparak bu hale geldik,

Ne zaman nefsimize yenik düşerek harama el uzattık,
Hangi ara kötülüğün bataklığına bu kadar çok saplandık.

Nasıl bir düşünceydi, nasıl bir zihniyeti ki
Limansız denizin sahiline
Ayaklarınızı suya değdirmeden,
Paçalarınızı ıslatmadan çıkabilmek için
Acımasızca her oyuna baş vurdunuz.

O kadar masum ve mazlumun ahını aldınız ki,
Günü geldiğinde aheste aheste çıkacaktır.

İşte insan ve insan,

İşte dalında güzelliğiyle, kokusuyla
Ben insanım diyenleri büyüleyen gül.

Dinçer Demirel